פג:

כרעו הן מהורין כמאן אזלא הא דתניא "כל

הממאות המסימות מהורות חוץ מהיסמו של זב שלא מצינו לו חבר בכל התורה

כולה לימא דלא כרבי עקיבא דאי כרבי

עקיבא איכא נמי ע"ז אפילו תימא ר' עקיבא

תנא זב וכל דדמי ליה ייבעי רב חמא בר

גוריא ע"ז ישנה לאברים או אינה לאברים

היכא דהדיום יכול להחזירה לא תיבעי לך

דכמאן דמחברת דמי כי תיבעי לך היכא

דאין הדיום יכול להחזירה מאי כיון דאין

הדיום יכול להחזירה כמאן דמתברא דמי או

דילמא הא לא מחסרה ואיכא דבעי לה להך

גיסא היכא דאין הדיום יכול להחזירה לא

תיבעי לך דכמאן דמתברא דמי כי תבעי לך

היכא דהדיום יכול להחזירה מאי כיון דהדיום

יכול להחזירה כמאן דמחברא דמי או דילמא

בשתא מיהא קשלפה ושריא תיקו בעי רב

אחדבוי בר אמי ע"ז פחותה מכזית מהו

מתקיף לה רב יוסף למאי אילימא לענין

איסורא לא יהא אלא זבוב בעל עקרון דתניא יוישימו יי(להן) בעל ברית לאלהים

זה זבוב בעל עקרון ימלמר שכל אחד ואחד

עשה דמות יראתו ומניחה בתוך כיסו כיון

שזוכרה מוציאה מתוך כיםו ומחבקה ומנשקה

אלא לענין מומאה מאי כיון דאיתקיש לשרץ

מה שרץ בכעדשה אף ע"ז נמי בכעדשה או

דילמא הא איתקיש למת מה מת בכזית אף

ע"ז בכזית אמר רב אויא ואיתימא רבה בר

עולא ת"ש דתניא יע"ז פחותה מכזית אין בה

מומאה כל עיקר שנאמר יוישלך את עפרה

י (אל) קבר בני העם מה מת בכזית אף ע"ז י

בכזית ורבגן למאי הלכתא איתקש לשרץ

דלא מטמא במשא לנדה דאינה לאברין

למת דלא מטמא בכעדשה אימא לחומרא

למאי הלכתא אקשה רחמנא לשרץ לממויי

בכעדשה לנדה לממויי באבן מסמא אקשה

רחמנא למת לממויי באהל ימומאת עבודה

זרה דרבנן היא וקולא וחומרא לקולא מקשינן לחומרא לא מקשינן: בותני' "מנין לספינה

שהיא מהורה שנאמר 3דרך אניה בלב ים:

מלא וריקן לאפוקי ספינה דאינה מיטלטלת מלא וריקן מאי בינייהו איכא

בינייהו ספינה של חרם מאן דאמר אניה בלב ים יהא נמי בלב ים היא למ"ר

כשק הגך (היא) דכתיבי גבי שק דאי מיטלטלת מלא וריקן אין אי לא לא

יאבל ספינה של חרם אע"ג ראינה מימלמלת מלא וריקן אי נמי ספינת הירדן

למ"ד אניה בלב ים היא הא נמי אניה בלב ים היא למ"ד מיטלטלת מלא וריקן

הא נמי מיטלטלת מלא וריקן דא"ר חנינא בן עקביא מפני מה אמרו ספינת

הירדן ממאה מפני שמוענים אותה ביבשה ומורידין אותה למים א"ר יהודה

אמר רב ״לעולם אל ימנע אדם את עצמו מבית המדרש ואפי׳ שעה אחת שהרי

כמה שנים נשנית משנה זו בבית המדרש ולא נתגלה מעמה עד שבא רבי

חנינא בן עקביא ופירשה אמר רבי יונתן לעולם אל ימנע אדם את עצמו מבית

המדרש ומדברי תורה ואפי' בשעת מיתה שנא' יזאת התורה אדם כי ימות באהל

אפי' בשעת מיתה תהא עוסק בתורה "אמר ר"ל "אין דברי תורה מתקיימין אלא

ו א מיי׳ פ״ח מהלכות משכב ומושב הלכה א ב: מ ג שם הלכה ב ה:

ד שם הלכה א: א הוז מיני מרה ה רד מייי פרק יים מהלכות כלים הל"ט: ח מיי' פ"ג מהלכות ת"ת הלכה יב טוש"ע יו"ד סימן רמו סעיף כא:

גליון הש"ם

י רש"י ר"ה מהורין וכו' דכי כתיב משא הזב באדם בתיב. ע" נדה דף נד ע"ב ברש"י ד"ה היא עושה וע"ג: תום' ד"ה כי תיבעי וק' לר"י. ק"ל הא שם מבואר וק' לר"י. ק"ינ של ב-דמדין ביטול הוא (ואס כן) דמדין ביטול הוא בע"ו של שראל דלא מהני בינוול אם

מוסף תוספות

א. שאינה של חוליות. ליטנ״6. ב. לגמרי. מוס׳ הלח״ש. ג. מנא לן דהוא זבוב אלהי עקרון אי משום דאיכא קרא אחרינא בבעל זבוב אלהי עקרון, א"כ. ריטנ".b. ד. דכיון דבעלמא כתיב זבוב אלהי עקרון והכא כתיב וישימו מסתמא על זבוב דהתם מיירי, ריטנ״ל. ה. ליושב. מיירי. ריטנ״א. ה. ליושב. רמב״ן: ו. נמוס׳ נמנחות דף לא. מוסיף: דאפי׳ עיקרו עשוי להעביר בני אדם מעיר לעיר וכו׳ לא חשיב מדרס כיוז דלא עבידא היות נשען עליה אלא להיות ממקום למקום. ללכת ממקום למקום. I. לענין מלא וריקן כי היכי דלא ילפי׳ מיניה לעניז . קבול. ריטנ״ל, [ו]אפי׳ גדולה טמאה. רמנ״ו. גדולה טמאה. לתנ"ן. ת אפילו פשוטי כלי עץ מקבל טומאח מדבר ריטנ״ל. ט. פי׳ ואפילו ע״י שוורים. ריטב"א.

רב נסים גאוו . כמאן אזלא כל הטמאות המסיטות טהורות, חוץ מהיסטו של זב, שלא מצינו בכל התורה כולה. עיקר דילה בתורת כהנים, וכלי חרש אשר יגע בו הזב שבר, אין לי אלא כלי חרס, . מנין לרבות כלי כו׳. ומאחר יגע בו, מגע שהוא בכולו, הוי אומר זה היסטו ואמרו וכל אשר יגע בו הזב. זה הוא היסטו של זב. הרי למדנו מיכן שכל מה שיסיטנו הזב טמא. וזבה ונדה ויולדת וכל דדמי לזב טומאתן כטומאת הזב. . ומזה העיקר אמרו במשנה בכף שנייה וכו׳. ובאדם לא . פרט בין הטהור המסיט את . הזב. וביז הזב המסיט את הטהור, כמו ששנינו (שם פ״ה) המסיט את הזב או שהיה מסיט בו מטמא אוכלין כו', ובתוספתא (זבין פ״דן אמרו בין שהזב מכריען מטמא אחד כו׳. שכוחה רע טמא. אלא אם כן יהיה ההיסט במקום בית . הסתרים. אז יהיה דינו משונה, כמפורש במסכת נדה בפרק יוצא דופן (דף משונה, כמפוז ש במסכת נדה בפרק יוצא דופן (דף מג), אמר ריש לקיש קנה בקומטו של זב, והסיט בו את הטהור. טהור. קנה בקומטו של טהור, והסיט בו את הזב. ממא מצי בקומטו של טהוו, והטיט בו את הזב, טמא. מאי טעמא, דאמר קרא (ויקרא טו) וכל אשר יגע בו הזב וידיו לא שטף במים, זה

ע"ן ישנה לאיברים בו'. גשל חוליות מבעיא ליה אכל ע"ז שנשתברה בשיטא ליה דלא מטמאה ולא משום היקישא דנדה פשיטא ליה בנשתברה דדמיא לגמרי לנדה שאין אדם יכול להחזירה דח"כ אמאי האמר לעיל דמבעיא ליה אליבא דר׳

עקיבא אליבא דרבנן נמי מלי למיבעי דהא דנפקא להו דע"ז אינה לאיברים מנדה הני מילי כשנשתברה לגמרי אלא ודאי בלא נדה פשיטא ליה דנשתברה טהורה: בי תבעי לך היכא דאין הדיום כו'. לענין טומחה מבעיא ליה כדפי׳ הקונט׳ ולעיל נמי מייתי אפלוגתא דרבי עקיבא ורבנן אבל לענין איסורא דאורייתא לא שייך למילף מנדה ואע"ג דאסור בהנאה בטומאה דרבנן מיבעיא ליה אי פרחה אי לאו משמע דבהדיוט יכול להחזירה פשיטא דאסירה אפילו ללישנא בתרא מדבעי לענין טומאה בהדיוט יכול להחזירה דאי איסור הנאה דאורייתא שרי כ"ש דלא מטמא "וקשה לר"י דבפרק ג' דמסכת ע"ו (ד' כט:) פליגי רב ושמואל בע"ו שנשתברה מאליה דרב אמר לריכה לבטל כל קיסם וקיסם ושמואל אמר אין ע"ז לריכה לבטל אלא דרך גדילתה ובעי לאוקמא פלוגתייהו בשברי שברים ומסיק דבע"ז של חוליות עסקינן והדיוט יכול להחזירה קא מיפלגי דרב סבר כיון דהדיוט יכול להחזירה כו׳ לא בטלה משמע דבאין הדיוט יכול להחזירה אפי' רב מודה דשריא ונראה לר"י דהתם פליגי בחוליות קטנים דכשמתפרקין הוו כעין שברי שברים דקאמר מעיקרא אבל הכא מיירי בחוליות גדולות דאפי׳ שמואל מודה דאסירי בהנאה אפי׳ אין הדיוט יכול להחזירה: וישימו להם בעל ברית וגו׳.

האי קרא בשופטים כתיב וקשה לר"יג למה לא הביא קרא דמלכים (ב א) יובוב בעל עקרון ולמה ליה לאתויי ברייתא וי"ל דאי מהתם ס"א זבוב גדול היה אלא שהיה לו דמות זבוב לכך מייתי מהכא שהיה קטן כשאר זבובים כדקתני ומניחה בתוך כיסו ודריש לה מדכתיב בעל ברית משמע שכרתו להן ברית להיות כל שעה אללם ומסברא קאמר זה

ובוב בעל עקרון : מת בכזית אף ע"ז בכזית. תימה [לר"י] לרבי עקיבא ישנה לאברים נוקי האי אי היקישה לקולה דבעי כזית החברים אבל ע"ו שלימה אפילו אין בה כזית דומיא דמת כשהוא שלם דמטמא אפילו אין בו כזית כדאמר בנזיר בפרק כ"ג (דף נ.) ויש לומר דבמת אפי׳ אבר שלם שאין בו כזית טמא כדאמרינן נמי התם א״כ כך לי אבר אחד כמו כולה ואם תאמר אכתי מצי לאוקמא היקישא בחוליא אחת שכנגדה במת לא חשיב אבר וי"ל דההיא אפילו כזית לא מטמא דכשברי שברים חשיבא: נלמדנה משק. דספינה אינה מיוחדת למדרם אף

על פי שכל שעה יושבין בה בני אדם מכל מקום עיקרן עשויות לפרגמטיא ואומר בה " עמוד ונעשה מלאכתנו דאי ספינה מיוחדת למדרס לא הוה ילפינן

כרעו הן. ונשאו הן את הוב: טהורין. דתנןש כל שהוב נישא עליו טהור חוץ מן הראוי למשכב ומושב האדם אבל כל שאר כלים ואוכלים אין מיטמאין מחמת משכב ומושב כדתניא (לעיל דף נט.) מי שמיוחד לישיבה יצא זה שאומרים עמוד ונעשה מלאכתנו ולמהוי אפילו

ראשון לטומאה מחמת משא הזב נמי לא °דכי כתיב משא הוב באדם כתיב והנושא אותם וגו' והא דאמר לעיל נכרי ונכרית וע"ז שהסיטום אחרים טמאים באדם קאמרינן: כל הטמאות המסיטות. אחרים כגון בכף מאונים או אדם טמא מת שהסיט את חברו טהורין: שלא מלינו לו. בשאר טומאות שבתורה אלא בוב: וכל דדמי ליה. דאתי מריבויא דוב וע"ו מנדה גמרי דהיינו זב: ישנה לאברים. כגון של חוליות ישנה לטומאתה אבר אבר או לא: דהדיוט יכול להחזירה. שאין לריך אומן לכך: פחותה מכזית. והיא שלמה: לענין איפור. ליאסר בהנאה: ומחבקה ומנשקה. חהו לשון ברית אהבה וחבה. אלמא חדוקים בה וע"ו היא: הא איחקש למת. כדלקמן יאל קבר בני העם: ורבנן למחי הלכחה כו'. התקפתה היא. לרבנן דאמרי אינה מטמאה במשא למאי הלכתא אמרו אליבייהו דאיתקש לנדה דאינה לאברים ולשרץ דלא מטמיא במשא למת דאינה מטמאה בכעדשה כולהו לקולא: אימא. כולהו לחומרא: דרבנו. דכל הנך היקשות דברי קבלה נינהו ואסמכתא בעלמא ושקץ משקלנום לאו לשון שרך ממש הוא אלא עיקר קרא לכנות לה שם לגנאי אתא: בותבר' שהיא טהורה. שאינה מקבלת טומאה: בלב ים. הרי היא כים: גבו' פשיטא אניה בלב ים היא. לאו פירכא היא אלא פירוש למתני': נלמדנה משק. שהרי כלי עך היא והוקשה לשק לענין טומאה: אף כו'. וזו אינה מיטלטלת מלאה דגדולה היא: ספינה של חרם. דלח חיתקש לשק: חי נמי ספינת הירדן. איכא בינייהו שהיא קטנה ומיטלטלת מלאה וריקנית לפי שהנהר קטן: הא נמי בלב ים. דים לאו דוקא וכל הנהרות נמי טהורין הן: נשנית משנה

זו. של מסכת כלים דתני בה ספינת הירדן טמאה ולא נתגלה הטעם למה: לכו" פשימא אניה בלב ים היא הא קמ"ל כים מה, ים מהור אף ספינה מהוְרה תניא חגניה אומר נלמדה משק ימה שק מימלמל מלא וריקן אף כל מימלמל

דמקשינן. [מתני'] מנין ובות מנין לספינה שהיא טהורה כו'. פירוש שאינה מקבלת טומאה. שאינה מקבלה טומאה: רבנן דמתני' (משום) מדמי לה ספינה לים, מה הים אין מקבל טומאה אף הספינה אינה מקבלת טומאה. וחנניה מפיק לה למילתא רספינה או שק, מה שק מטלטל מלא . וריקן,

במי שממית עצמו עליה שנאמר זאת התורה אדם כי ימות באהל אמר רבא משק" כדאמרינן בריש אלו מומין (בכורות לה.) דמדרסות לא איתקוש לשק"מ: לאפוקי ספינה שאינה מישלשלת מליאה. "ומה שמיטלטלת בים לא חשיב ליה טלטול כיון דעיקר הילוכה מחמת המים:

לאפוסי ספינה שאינה מטלטלת מלא וריקז. לפיכר אינה מקבלת טומאה. מאי בינייהו איכא בינייהו ספינה של חרס. לרבנז - אפוקי סיפהי שאינה מטיטרות מלא ח'יקן, לפיכן אינה מקובות טומאה. מאי בינייהו אילם בינייהו מפינה של חרס. לדבון שמדמין אותה לים, אף ספינה של חרס טהורה. ולחנניה שהוא למד לטהרת ספינה משק, ספינה של חרש (מקבלת) טומאה, דאמר לך עץ דבגד ועזר ושק דכתיבי בענינא, גמרינן להו משק, נמצא (משק) והשקן מלמד עליו, אלו הדברים שכתובין בפרשה. וכן מלמד שאין מקבלין טומאה אלא מה שהוא מטלטל מלא וריקן, כגון שק. אבל כלי חרס אינו כתוב עם השק, לפיכך אין השק מלמד עליו, דאע"פ שאינו מטלטל מלא וריקן, מקבל טומאה. אי נמי איכא בין רבנן שלמידין מן הים, ובין חנניה שהוא למד מן השק. וספות) ספוקונת הירדז. לרבנז טהורה. ולחנניה טמאה מפני שהיא מטלטלת מליאה וריקנית כר׳ חנניה בז עקביה. **אמר רבה**

הסיטו של זב. שלא מצינו בכל התורה כולה. ואפקיה רחמנא בלשוז נגיעה למימרא דהסיט ונגיעה כידו. מה התם מבראי אף הכא היסים של הבן שלא מצינו בכל הזרור בלהן, המקירה והמנא בלשון בניפור כמדו ההסים ולבים, כידו, מה החום מבותי איף הכא מבראי. ובתורת כהנים אמרו מה ידיו בנראה, פרט להיה הסתרים, אף כל בשרו בנראה, פרט לבית הסתרים. דאלמא כי מניד (תסהור לוב) (זב לטהורן במקום בית הסתרים טהור הזג. ובמסי "ע"ד בפרק ר" ישמעאל וף 10 אומר, ג' אבנים זו בצד זו אמרו, אמר רב אשי כל שבזב טמא, בגוי עושה יין נסך, וכל שבזב טהור, בגוי אינו עושה יין נסך. מיכן אמר ל) ר"ש קנה של זב כר. ובבבא קמא בפרק כיצד הרגל (דף rr) אמרו עוד אמר רבא כל שבזב טמא בנוקים משלם נזק שלם כר.

נו) [וכחים כו. כו. ועניי חום' בכורות כח. נדה מג. ועי' חום' בכורות כח. ד"ה שלא], ב) [לעיל פב:], ג) [ל"ל להם], ד) סנהדרין סג: (סו:), ד) פנ"ל עלן, ו) [לקמן קכג: חגיגה כו:] מנחות לו: בכורות לח., ז) [בילה כד:], ח) בכורות סג: גיטין נו:, ט) [זבים פ״ה סג: גיטין נו:, ט) [זבים פ״ה מ״ב], י) [צ״ל על], ל) [דברים ז], ל) צ״ל בעל זבוב אלהי עקרון, מ) [וע"ע תוס' מנחות לא. ד"ה שידה],

תורה אור השלם

1 וְיָהִי בַּאֲשֶׁר מַת נִּדְעוֹן וְיְשׁוּבוּ בְּנֵי יִשְׂרְאֵל וִיְוּנוּ אָחֲרִי הַבְּעָלִים וְיְשִׁימוּ לְהֶם בַּעַל בְּרִית לַאלֹּהִים: שופטים ח לג

שופסים וולג 2 ויצא אֶת הָאֲשׁרָה מְבֵּית יִי מְחוּץ לִירוּשְׁלֵם אֶל נְחַל קַרון וַיִּשְׁרף אֹתָה בְּנָחַל קַרון וַיִּשְׁרף אַתָּה בְּנָחַל אָת עַפָּרָהּ עַל קֶבֶר בְּנֵי מלכים ב כג ו הָעָם: מלכים ב כג ו 3 דֶּרֶף הַנֶּשֶׁר בְּשְׁמִים דֶּרֶף נָחָשׁ עַלִי צוּר דֶּרֶף אֲנִיָּה בְלֶב יָם וְדֶרָף נֶּבֶּר בְּעָבְמָה: משלי ל יט 4 זאת התורה אדם כי יְמוּת בְּאֹהֶל בְּל הַבְּא אֶל הָאהֶל וְכָל אֲשֶׁר בְּאהֶל יִטְמָא שַׁבְעַת יָמִים: במדבר יט יד

מוסף רש"י

זאת התורה. סיכן מלויה, באדם שימות באהלי תורה (ברכות סג:).

רבינו חננאל כמאז אזלא הא דתניא כל

כמאן אולא הא דחניה כל הטומאות המסיטות אחרים טהורין, חוץ מן הזב, שלא מצינו לו בכל התורה כולה, נימא דלא כר"ע, דאי ר"ע הא אף ע"ז שהסיטה את אחרים טמאין. ודחינן אפילו תימא ר"ע בתרצתא דהא מתניתא, דר׳ אלעזר סבר בהיסט שהסיטו אלעוו טבו בוייטט שווטיטו אחרים את עבודה זרה פלוגתא דרבנן ודר' עקיבה. טהורין. ורבה סבר בהיסט שהסיטה ע"ז את אחרים פלוגתיהו. אבל אם הסיטוה שלוגתיה, אבל אם הטיטוה אחרים טמאין. וביעיא אחרים טמאין. וביעיא רמי בעי לה ואליבא דרמי בל לדבה, לדבנן הגדל לאברין. ולר אלעזר אליבא דרבנן ובין איבא אינה בין אליבא דרבנן ובין איבא אינה בדר עקיבא אינה בדר אחדרים. זכן הלכה, וביעיא לאברים. זכן הלכה, וביעיא לאברים. זכן הלכה, וביעיא אינה בדר אחדרים. זכן הלכה, וביעיא אינה בדר אחדרים. זכן הלכה, וביע אינה בדר אחדרים. זכן הלכה, וביע אינה בדר אחדרים וביע אוני אינה בדר אחדרים וביע אוני אינה בדר אחדרים. דרב אחדבוי בר אמי ע״ז פחותה מכזית, לענין אימורא פשיטא דאמירא אבל לענין טומאה אין בה טומאה של כלום, דלהכין . איתקש למת, ואיתקש לנדה שאינה לאברים. ואיתקש שאינה מטמא לשרץ שאינה מטמא במשא. ולא מצית למימר לחומרא לשרץ כעדשה, לחומרא לשרץ כעדשה, ולנדה לאבן מסמא, ולמת לאהל, משום דטומאת ע"ז